Як прекрасна царівна у казці старій,
Заворожена відьмою злою,
Спить, нетлінная, роки в могилі сирій
І нетлінною сяє красою,—

Так і ти, Україно, лежиш у труні,
І заклята навік, і забута,
І за щось без жалю у кайдани страшні
Закула тебе мачуха люта.

Але явиться лицар колись молодий,
Вирве з рук тебе мачухи злої
І тебе поведе він у день золотий,
Як царівну, для долі ясної.